

въ Кортенъ и да го помоля да извести другаритѣ ни, че имъ грози опасностъ. Когато нашитѣ приятели намѣрили байрактарина ми и неговата дружина и когато имъ прочели писмото ми, то тия се поусмихнали и казали:

— Ехъ, Панайотъ е отъ страшливитѣ хора... Нека той да не бере грижа за нази.

Въ писмото си азъ имъ пишехъ да се отдалечатъ отъ Срѣдна гора, защото турцитѣ знаятъ вече тѣхното гнѣздо.

Когато се върнаха пратенитѣ отъ мене момчета и когато ми разказаха какво сж казали другаритѣ ми, то азъ помислихъ малко и рекохъ:

— Браво! Весело е човѣку да чуе, че между нази има неустрашими сърдца!

Не преминаха нито два деня, а при мене довтасаха Паскалъ и Бойчо изъ Калаяново. Лицата имъ бѣха уплашени, бледни и безпокойни.

— Защо сте така уплашени?.. Защо сте дошли въоръжени? — попитахъ азъ.

— Нашата работа е вече свършена... Оплѣскали сме го! — каза Паскалъ.

— Казвайте по-скоро: що е станало? — питахъ азъ съ нетърпение.

Паскалъ ми разказа следующето:

— Вчера азъ отидохъ въ конака за нѣкои си селски работи и чухъ тамъ такива нѣща, отъ които човѣку настрѣхва косата на главата. Изъ Ени-Захара бѣше дошло известие, че турцитѣ сж разбили при Кортенъ една българска чета, която предвождалъ Никола Аджемътъ. Никола е уловенъ живъ; така сжщо сж уловени и нѣколко души отъ неговитѣ другари. Азъ се боя да не издадатъ работата.

— Не бойте се, — рекохъ азъ, — Никола